

Сесил Костадинова

Звездата на скитниците

Одис

Одис имаше намерение да замине още на следващия ден. Изненада се, когато разбра, че е невъзможно. Рейс към Да Винчи тръгваше едва след три дни.

Из новите светове отдавна се шушукаше, че Звездна градина избягва комуникации с останалите планети. В действителност връзките бяха дори по-слаби, отколкото слуховете допускаха. Младият МакВали скоро щеше да узнае причината за това уединение.

Използва трите дни до пътуването си, за да разгледа артефактите, захвърлени в семейния склад. Възхити го колекцията от минерали, разпръснати безразборно сред останалите вещи. Камъни с изсечени непонятни знаци върху тях. Някои изглеждаха като естествени драскотини. Напразно търсеше съответствия с клинописните плочки, оставени в друг ъгъл на хранилището. Направи снимки на всичко, което го заинтригува.

С това приготвленията щяха да приключат, ако не беше традицията на Звездна градина гостът да се изпраща, натоварен с рог на изобилие.

„Рогът“ представляваше специален подаръчен сак, в който всяко семейство слагаше образци от най-доброто си производство за годината или за последните няколко години. Напълнен, темперираният сак можеше да достигне теглото на десетгодишно дете. След продължителни преговори Одис се отърва с малогабаритен вариант, зареден с най-зрелите и сочни плодове от градините на леля му.

За негово облекчение семейството не превърна заминаването в събитие. В деня на полета Луиза и Сезар се заеха с ежедневните си задължения. Единствен Лено изрази желание да го изпрати. Одис с охота се съгласи.

По настояване на стареца взеха панорамен гравиплан. Маршрутът се оказа встрани от обичайното трасе. Пътуването до Входната точка щеше да е по-дълго, но пък разполагаха с достатъчно време, за да си го позволят. А и можеха истински да се насладят на пейзажа.

— Не показваме този район на туристите - заяви многозначително Лено, когато потеглиха.

Одис кимна с разбиране, макар вътрешно да бе изненадан от забележката. Настани се удобно и включи притока на външен въздух в кабината. Спътникът му не възрази.

Ароматът на градините в имението се разнасяше с упойваща сила. Двамата вдишваха неустоимите струи свежест и усещаха как телата им се изпълват с енергия. Под краката им стройни редици плодни дървета се вплитаха в многоцветен килим. Камбанките на зреещите пируни се редуваха с натезали мелинои, а ореховите серази закачливо почукваха искрящите си люспи. Ярките отблясъци на плодовете в един миг бяха заменени от ослепителна зеленина. Ширналите се зеленчукови поля закачливо поклащаха листа, загатвайки за сочните салатни изкушения под тях.

— Гордостта на Сезар - отбеляза кратко Лено. В погледа му се прокрадваше триумфа на доволния стопанин.

Зеленчуковият пояс очертаваше края на имението Поалес. След него гравипланът се понесе над златисти пшеничени ниви, собственост на новопристигнали жители на планетата.

— Настаняват новите в този сектор - поясни Лено, докато Одис се любуваше на проблясващи от слънцето зърнени вълни. - Никой друг не иска земите наоколо.

— Защо? Струват ми се идеални. Равнина, слънце, вода...

— Така е. Но се намират в края на буферната зона.

— Буферна зона? - в очите на младежа най-после се прокрадна любопитство.

Лено го погледна сериозно:

— След малко ще минем над нея.

Прекосиха в мълчание безкрайния пшеничен океан. Когато и последните златни стръкчета останаха зад гравиплана, пейзажът под тях внезапно се промени. Плодородната равнина се превърна в набраздена каменна пустиня, която застрашително потъмняваше към хоризонта.

— Какво да му се... - започна Одис, но спря, щом срещна намръщените вежди на стария Поалес.

— Нищо не вирее вече тук - каза сдържано Лено, а тъгата в гласа му издаваше трудно възпирана болка.

Одис погледна навън. Накъдето и да обърнеше поглед, пространството до хоризонта бе изпълнено с почерняла, обгорена земя. Плодородният слой почва бе изпепелен и повърхността оголена до камък. Теченята скръбно разнасяха антрацитения прах.

— Това е нашата печалба от Южната експедиция - заразказва Лено. - Десет години след възстановяване на порталния кромлех. Знаеш ли, може би Пионерите не са били толкова глупави, когато са разрушили комплексите на шестте свята.

— Твърди се, че този на Земята бил разрушен още от трасианците, за да се запази тайната на преселението – вмъкна Одис.

— Ако е така, защо са оставили връзката с Трасея?

— През хилядолетията малцина избрани са знаели, че такава връзка съществува, а дори да са знаели, не са я разбирали. Тунелът към Трасея е най-дълго пазената тайна в историята на човечеството.

Старият Поалес вдигна недоверчиво рамене:

— Може и да си прав. Учените още дълго ще спорят по въпроса. Но каквито и да са

били причините за разрушаване на кром-
лехите, предците ни са показали повече
мъдрост от нас. Доказателството е под
краката ти.

— Чувал съм, че порталният комплекс
на Звездна градина е последният задейст-
ван – провокира го Одис, заинтригуван от
историята.

— Така е. И по стечение на обстоятел-
ствата най-кратко действалият.

— Какво се случи?

— Експедиция, напълно успешна. На
една от планетите открили многоклетъчни
микроорганизми. Изолирали ги херметич-
но и ги изпратили както обикновено за из-
следвания на индустриалните луни.

— Но някой контейнер бил забравен
и отворен тук?

— Не. Инструкциите за сигурност вина-
ги са се спазвали педантично. Хора и обо-
рудване били обеззаразявани до последния
атом. Документалните записи го доказаха.
Бяха отворени веднага след инцидента.

— Тогава?

— Тунелът.

— Микроорганизми, които успяват да проследят тунелен транспорт? - забележката на Одис издаваше по-скоро смайване отколкото неверие.

— Така и не разбрахме какви са били: вируси, бактерии, органични или синтетични - вдигна рамене Лено. - Никой не ги видя. За две денонощия районът от Тунелния център дотук бе унищожен като оглозгана до кокал плът. В края на втория ден пристигнаха отрядите от Бойна звезда и специализираната техника от Хайтек. Разбрали откъде е плъзнала заразата, ние вече се бяхме погрижили да спрем притока на пришълци.

— Разрушили сте камъка. Чувал съм тази история.

— Разрушихме портала, през който прииждаха, а за по-сигурно и останалите. Не искахме някой ден да осъмнем без планетата си. Рейнджърите и инженерите изолираха района и довършиха нашествениците на място.

— Какво са направили? Контролирани ядрени взривове? - предположението на Одис бе породено от пустинния пейзаж.

— О, не - Лено се усмихна. - Варварските времена на човечеството са минало. Заразеният район беше подложен на дуална деворация¹. Нещо като естествена химическа сауна за вредители.

— Чувал съм да го наричат и двойно препичане - кимна наследникът на Мак-Вали.

Докато разговаряха, бяха приближили Тунелния център. Преди да се приземят, старият Поалес направи кръг около комплекса. Разрушените портални камъни бяха останали извън Входната точка. Лежаха унило, разхвърляни из околността. Незараснали рани. Спомен и предупреждение за поколенията.

Мрачната картина на опустошението напомни на Одис, че освен с Разпределителния център на Трасея, Звездна градина бе запазила тунелни връзки само с преките си съседи: Божата планета и Да Винчи. Замисли се дали последователният му курс през трите съседни свята е случайност или част от пророческия ребус.

¹ от англ. devour (поглъщам, гълтам, завладявам, унищожавам) - б.а.

Шармила

Шармила протегна ръка. Тетрадката бавно се придвижи към разтворената ѝ длан, привлечена от невидим магнит. Тя погледна младежа до себе си. Беше се вторачил в двуизмерния екран. Не беше забелязал отместването.

„Става все по-силно и по-досадно“ - отбеляза наум младата жена. Отварите на Паскал действаха, но ефектът им от ден на ден намаляваше.

„И какво ще правя, когато всички научат?“ - въпросът напираше в нея от години. Още от деня, когато разбра, че е различна от приятелките си. Разместваше предмети, без да ги докосва. Не отиваше да си вземе играчки, защото те сами идваха при нея. Не търсеше водата в раницата си: просто поставяше ръка отгоре и шишенцето само се оказваше в дланта ѝ.

Беше на годините на Амбика, когато се запозна с Паскал. Играеше си с няколко приятелки на брега. Подхвърляха си надуваема топка, която при всяко улавяне се оцветяваше различно и изсвирваше мелодия. Ако я

изпуснеха, топката стенеше или ръмжеше и предизвикваше смеха на момичетата.

Шармила се забавляваше, като тайно изкривяваше траекторията на топката, така че приятелките ѝ я изпускаха и гонеха с весел кикот. Самата тя нямаше пропуск. Стоеше с гръб към морето и пазеше надуваемата играчка по-добре от всяка преграда.

В разгара на играта видяха висок, слаб мъж с айнщайнова коса и огледални очила. Беше излязъл от къщата зад тях и ги наблюдаваше. Появата му ги накара да се смълчат. Очакваха да ги нагруби и да ги изгони. Вместо това той ги покани на верандата и ги почерпи с малвинов сок и сладолед. Обясни, че е опасно да играят толкова близо до водата преди прилива. Подкани ги да съобщят на родителите си, че са добре. Приятелките на Шармила веднага се втурнаха към комуникационната, но тя остана. Стори ѝ се, че мъжът иска да говори с нея насаме.

— Видях какво правиш с топката - започна той. - Местиш предмети от разстояние, нали?

Тя се опита да отрича, но той добави:

— Познавам и други като теб. Една много смела жена, която преди години ми спаси живота.

— Къде е тя сега?

— На Божата планета, където при Разпределението изпращат такива като теб. На Мъгливия остров.

— Аз не смятам да заминавам. Искам да остана на моята планета и да разчитам древни текстове. Ако се старая повече, ако разпределителите видят колко съм добра в разшифроването, със сигурност ще ме оставят тук.

— Ако продължаваш да местиш предмети пред хората, ще те изпратят на Божата планета.

— Но аз не мога да контролирам това! Случва се независимо дали го искам или не.

— Разбирам.

След кратко мълчание тя се предаде:

— Можеш ли да говориш с онази жена? Сигурно знае как да спира силата на ръцете си.

— О, да - усмихна се на себе си Паскал. Споменът за Мика Суке заблестя ярко в гла-

вата му. - Тя определено знае кога да използва дарбата.

— Значи не е магия?

— Не, дарба е. Можеш да я развиеш и да станеш много силна - усети нежеланието на момиченцето и допълни:

— Но ако искаш да правиш нещо друго, трябва да я криеш от разпределителните одитори.

Онази среща постави началото на едно странно приятелство между дъщерята на модната певица Сания Кабеша и ексцентричният математик Паскал Амол. Той действително потърси съвет от приятелите си на Мъгливия остров. След това редовно даваше на момичето специални сиропчета, отвари и кремове, които потискаха телекинетичните ѝ умения в училище. Последната година преди Разпределението дори ѝ подари изолационни ръкавици. Под предлог, че получава алергичен обрив от определени материали, Шармила не се разделяше с тях на публични места. Научи се да се оплаква от алергията си, така че вместо любопитство да предизвиква съчувствие.

Играта на криеница продължи в университета, но там и учащи се, и преподаватели се интересуваха от собствените си изследвания, не от медицинските проблеми на околните. Така постепенно Шара започна да се разхожда без ръкавиците. Бе получила и практическо помагало от Мъгливия остров, от което усвои някои трикове за контрол над уменията. Но силата ѝ от ден на ден растеше, а заедно с нея - и опасността да бъде разкрита и изпратена на индустриалните луни за нарушаване Закона за разпределението.

Беше чувала за примитивния начин на живот, който водеха изолираните общности на Божата планета. Изтръпваше от ужас само при мисълта, че може да бъде част от този живот. Знаеше, че нямат въздушен транспорт, не признават технологиите и ползват навсякъде ръчен труд. Представяше си последователите на отделните религии като мръсни, парцаливи и похотливи зомбита, които по цял ден се кланят и пелтечат молитви.

Остана изненадана, когато Паскал ѝ представи Одис. У него нямаше нищо маломумно, отблъскващо или достойно за презре-

ние. Беше висок, приятен младеж, с волеви черти на лицето и строги тъмни очи. Носеше черни дрехи, които подчертаваха стройното му тяло. Особено ѝ харесваше обемното яке в металически цвят, което изкусително разширяваше раменете му.

Винаги, когато се замисляше за него, Шармила се усмихваше.

Асмир

Асмир напусна кабинета на баща си със смесени чувства. Плановете изглеждаха добри, но цялата история с добива на златния прах го тревожеше. Не получи задоволително обяснение за нуждата от заклинание. Бе станал свидетел на химико-енергиен процес, чиято същност остана скрита под метафизична обвивка. Всички молби за рационално тълкуване бяха разбити в рефрена за волята на Сътворителя. Въпреки това синът на първожреца вярваше, че няма разлика между обикновеното моноатомно злато и праха от светилището, добросъвестно прибран след събитието.

Готвеше се да си легне, когато чу шум откъм складовото отделение. „Сигурно глупавата котка на Меап се е изгубила отново! Прилича на господарката си“ - помисли с досада и мъничко злост. В следващия миг осъзна, че който и да бе в склада, не бе задействал алармата. Сигнализацията бе настроена така, че да пропуска само членове на семейството. Всяко друго същество - чо-

век или животно - щеше да предизвика включване на защитния механизъм. Дали пък самата Меап не бе слязла да прибере жалкия си любимец?

„Абсурд! - отхвърли мисълта Асмир. - Баща ми току-що се качи при нея. И каза да не го безпокоим до сутринта“.

Нахлузи набързо риза и панталони и се спусна бос по стълбите към приземния етаж.

Складът бе половин ниво под земята. Разделен на няколко помещения, той бе достатъчно широк за съхранение на хранителни запаси, както и за изтърпяване на домашни наказания.

Асмир с неприязън подмина малката ниша с антична желязна решетка. В подобна ниша на Божата планета като дете бе изплащал часовете непокорство.

За миг съжали, че бе тръгнал така спонтанно – бос, без оръжие и без възможност да повика помощ. Инстинктивно сви и разпъна мускулите на ръцете си. Трябваше да се справи сам. „Дано крадецът е един“ - помисли, докато предпазливо се примъкваше към отворената врата.

Крадецът беше или твърде небрежен, или твърде самоуверен.

Замръзна в сянката на сервизното осветление. Опитваше се да различи силуета край контейнера. Среден ръст, дълга домашна роба и кадифено наметало. Не можеше да види лицето, но забеляза, че имаше... Дълга коса?!

— Лиса! - произнесе името по-скоро от изненада, отколкото с намерение да я стресне.

Мащехата му подскочи, изтърва праха, който държеше в дланите си и ужасено го погледна.

— Какво правиш тук? - той бавно се приближи, протегнал успокоително ръка към нея.

Очите им се срещнаха. Погледът ѝ бе остър, въпреки страха, който прочете в него.

— Ами ти?

— Следвах шума. Не трябва да те намират. Дори не си покрила главата си! Какво ще каже баща ми за това?

— Какъв е този прах, Асмир? - запита тя, без да дава вид, че е чула думите му. - Баща ти говореше за злато, но тук има само... брашно.

Асмир се усмихна:

— Брашно, да, но златно.

— Не ми се присмивай! Само защото съм жена, не означава, че съм глупачка.

— Извинявай, нямах намерение да ти се присмивам. Казах ти истината.

Асмир внезапно си припомни, че Лиса беше дошла в тяхната общност от друг свят. Била разпределена на Божата планета, сред последователите на лунния сърп. Баща му веднага я забелязал, а тя правилно преценила изгодата да бъде втора жена на първожреца, вместо първа жена на парцалив жител на общността.

Намираха я за сприхава, може би защото след толкова години все още не бе свикнала с порядките на асалафите. Не беше глупава като Меап, нито властна като майка му. Нямаше качества, които да ѝ осигурят мястото на предпочитана съпруга. Бе добре сложена жена, грижовна майка, изпълнителна и точна, но незабележима съпруга.

Сега, като гледаше дръзко разпуснатите ѝ коси и смелия поглед, Асмир се замисли дали някой в дома им познава истински тази жена.

